

Din interior spre exterior

Sabat după-amiază

De memorat:

„Afară din om nu este nimic care, intrând în el, să-l poată spurca; dar ce iese din om aceea-l spurcă.” (Marcu 7:15).

În această săptămână studiem capitolul 7 și prima jumătate a capitolului 8 din Evanghelia după Marcu. La începutul capitolului 7, Isus stârnește controverse prin respingerea tradiției religioase. Totuși El face lucrul acesta într-un mod care susține profund un element deosebit de relevant pentru viața creștină din zilele noastre.

Isus face apoi un joc de cuvinte care deschide ușa adevăratei înțelegeri a ceea ce înseamnă credința.

După aceea pleacă în Tir și în Sidon și întâlnește o femeie care este considerată singura persoană din evanghelii care câștigă într-o dezbatere cu Isus. Interacțiunea lor este una neobișnuită și în spatele ei există câteva mesaje ascunse, pe care femeia le înțelege. Datorită credinței ei, Isus îi îndeplinește cererea.

Marcu 7, printr-o altă vindecare, transmite adevărul important că, oricât de impresionante ar fi minunile, ele singure nu sunt adesea suficiente pentru a deschide inima omului față de adevăr. La urma urmei, la ce le-au folosit minunile conducătorilor religioși care erau hotărâți să Îl respingă pe Isus?

Marcu 8 explorează semnificația pâinii ca simbol al învățăturilor și tradițiilor. Aceste istorisiri conțin lecții importante despre practica vieții religioase.

Duminică, 4 august

Tradiții umane versus porunci divine

1. Citește Marcu 7:1-13. Care sunt adevărurile relevante prezentate aici?

Marcu 7:1-13

¹ Fariseii și câțiva cărturari, veniți din Ierusalim, s-au adunat la Isus.

² Ei au văzut pe unii din ucenicii Lui prânzind cu mâinile necurate, adică nespălate. –

³ Fariseii însă și toți iudeii nu mănâncă fără să-și spele cu mare băgare de seamă mâinile, după datina bătrânilor.

- ⁴ Și când se întorc din piață, nu mănâncă decât după ce s-au scăldat. Sunt multe alte obiceiuri pe care au apucat ei să le țină, precum: spălarea paharelor, a ulcioarelor, a căldărilor și a paturilor. –
- ⁵ Și fariseii și cărturarii L-au întrebat: „Pentru ce nu se țin ucenicii Tăi de datina bătrânilor, ci prânzesc cu mâinile nespălate?”
- ⁶ Isus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.
- ⁷ Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.”
- ⁸ Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.”
- ⁹ El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră.
- ¹⁰ Căci Moise a zis: „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”; și: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea.”
- ¹¹ Voi, dimpotrivă, ziceți: „Dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș putea ajuta este „Corban”, adică dat lui Dumnezeu, face bine”;
- ¹² și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama sa.
- ¹³ Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!”

Pe copiii care studiază acest pasaj la Școala de Sabat ni-i putem imagina venind acasă și spunându-i mamei că nu trebuie să se spele pe mâini înainte să mănânce, pentru că așa a spus Isus. Dar această istorisire nu este despre igienă.

În zilele lui Isus, mulți oameni din țara Lui erau preocupați de puritatea rituală. În perioada intertestamentară, ideea spălării mâinilor pentru menținerea purității rituale a fost extinsă și în dreptul oamenilor obișnuiți, deși aceste reguli se aplicau inițial numai preoților în Vechiul Testament (Exodul 30:17-21). În legătură cu această regulă conducătorii religioși se plâng Domnului că ucenicii Săi nu o respectă.

El nu răspunde direct întrebării care I se pune. În schimb, Își apără ucenicii printr-un răspuns în două părți. În primul rând, citează cuvintele categorice ale lui Isaia care mustră o națiune care Îl cinstește pe Dumnezeu prin cuvinte, dar a cărui inimă este departe de El (Isaia 29:13). Citatul din Isaia condamnă înlocuirea poruncilor divine cu tradiții umane.

A doua parte a răspunsului lui Isus pornește de la citatul din Isaia. Domnul citează porunca lui Dumnezeu de a-ți cinsti părinții (Exodul 20:12), adică de a avea grijă de ei la bătrânețe, și o pune în opoziție cu

tradiția religioasă în care cineva Îi oferea un lucru lui Dumnezeu (un dar, corban) și se putea folosi în continuare de lucrul respectiv, deși părinții lui vârstnici aflați în nevoie nu se puteau folosi de același lucru dat Domnului. Ne putem imagina răspunsul: „Îmi pare rău, tată! Mi-ar plăcea să te ajut, dar am dat banii la templu.”

Acest tip de ipocrizie este ceea ce atacă Isus atât de dur. Ei puneau tradițiile omenești mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și, făcând lucrul acesta, păcătuiau.

Așadar, care era răspunsul la întrebarea fariseilor? Răspunsul lui Isus dă de înțeles că nu I se pare convingătoare insistența lor pe curățarea mâinilor drept ceva necesar pentru a fi după voia Domnului. În schimb, răspunsul Lui susține în mod evident poruncile legii în detrimentul tradițiilor umane. (Vezi și Marcu 1:44; 7:10-13; 10:3-8; 12:26,29-31.)

Este posibil să avem și noi unele „tradiții” care intră în conflict cu principiile legii lui Dumnezeu? Dacă da, care ar fi acelea?

Luni, 5 august

Mâini curate sau inimă curată?

2. Citește Marcu 7:14-19. Ce a vrut să spună Isus prin jocul de cuvinte din Marcu 7:15?

Marcu 7:14-19

¹⁴ În urmă, a chemat din nou noroadele la Sine și le-a zis: „Ascultați-Mă toți și înțelegeți.

¹⁵ Afară din om nu este nimic care, intrând în el, să-l poată spurca; dar ce iese din om aceea-l spurcă.

¹⁶ Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.”

¹⁷ După ce a intrat în casă, pe când era departe de norod, ucenicii Lui L-au întrebat despre pilda aceasta.

¹⁸ El le-a zis: „Și voi sunteți așa de nepricepuți? Nu înțelegeți că nimic din ce intră în om de afară nu-l poate spurca?

¹⁹ Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pânțele, și apoi este dat afară în hazna.” A zis astfel, făcând toate bucatele curate.

Marcu 7:15

¹⁵ Afară din om nu este nimic care, intrând în el, să-l poată spurca; dar ce iese din om aceea-l spurcă.

Cuvintele lui Isus din acest pasaj au reprezentat și reprezintă o enigmă pentru mulți care iau în considerare concomitent învățăturile din Leviticul 11, cu privire la mâncărurile curate și necurate. Elimină Isus aceste distincții? Greșesc adventiștii de ziua a șaptea când susțin că membrii

bisericii care consumă carne trebuie să o consume numai pe cea de animale din lista celor curate?

În primul rând, ar fi ciudat ca Isus să respingă brusc poruncile mozaice, în Marcu 7:14-19, după ce tocmai îl apărase pe Moise în raport cu tradiția, în Marcu 7:6-13. În al doilea rând, respectiva tradiție susținută de farisei nu avea nicio bază în învățăturile din Vechiul Testament, în schimb legile privind alimentația au. În al treilea rând, când Marcu 7:19 afirmă că Isus a făcut toate bucatele curate, sensul nu este că legile privind alimentația sunt abolite, ci că nu este validă tradiția contaminării prin atingere, stabilită de farisei. Un exemplu în acest sens este ideea greșită că, dacă te poți contamina prin intrarea în contact cu neamurile/neverii, atunci te poți contamina și dacă intri în contact cu mâncarea pe care aceștia au atins-o.

3. Citește Marcu 7:20-23. Ce a spus Isus că îl spurcă/îl contaminează pe om?

Marcu 7:20-23

²⁰ El le-a mai zis: „Ce iese din om aceea spurcă pe om.

²¹ Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile,

²² furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia.

²³ Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru şi spurcă pe om.”

În Marcu 7:19, Isus reaminteşte faptul că mâncarea nu ajunge în inimă, ci în stomac şi apoi trece prin tractul digestiv. Dar în Marcu 7:21-23, El notează că răul vine din inimă, din profunzimea persoanei. El prezintă o listă de vicii care încep ca gânduri rele, dar se încheie ca acţiuni păcătoase.

Prin menţionarea poruncii a cincea în contextul viciilor este sugerată fiecare poruncă de pe a doua tablă a Decalogului. Mai mult, în Marcu 7:7, Isus face referire la închinarea deşartă, la încălcarea a ceea ce se află în centrul primelor patru porunci ale Decalogului. Astfel, în întregul pasaj, Domnul Isus este un apărător al legii lui Dumnezeu.

Poate că ai o teologie corectă, dar cui îi aparţine, în definitiv şi pe deplin, inima ta?

Firimituri pentru căței

4. Citește Marcu 7:24-30. Ce lecții importante găsim în această relatare?

Marcu 7:24-30

²⁴ Isus a plecat de acolo și S-a dus în ținutul Tirului și al Sidonului. A intrat într-o casă, dorind să nu știe nimeni că este acolo; dar n-a putut să rămână ascuns.

²⁵ Căci îndată, o femeie, a cărei fetiță era stăpânită de un duh necurat, a auzit vorbindu-se despre El și a venit de s-a aruncat la picioarele Lui.

²⁶ Femeia aceasta era o grecoaică, de obârșie siro-feniciană. Ea Îl ruga să scoată pe dracul din fiica ei.

²⁷ Isus i-a zis: „Lasă să se sature mai întâi copiii; căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.”

²⁸ „Da, Doamne”, I-a răspuns ea, „dar și cățeii de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor.”

²⁹ Atunci Isus i-a zis: „Pentru vorba aceasta, du-te; a ieșit dracul din fiica ta.”

³⁰ Și când a intrat femeia în casa ei, a găsit pe copilă culcată în pat; și ieșise dracul din ea.

Călcând pe urmele pasajului dificil din studiul de ieri, istorisirea din acest pasaj ridică și ea întrebări tulburătoare. De ce îi răspunde Isus acestei femei atât de dur, lăsând să se înțeleagă că o consideră „cățel”?

Isus nu explică în mod clar, dar două elemente din răspunsul dat femeii sugerează ce anume transmite. În Marcu 7:27, El spune că „mai întâi” trebuie săturați copiii. Dacă există un „mai întâi”, pare logic să existe și un „apoi”. Celălalt element este că Isus folosește un diminutiv al cuvântului „câine” care nu înseamnă „cățeluș”, ci, în acest context, se referă la câinii cărora li se permite să stea în casă, spre deosebire de câinii vagabonzi. În răspunsul dat lui Isus, femeia recunoaște aceste două aspecte, fapt care ajută la explicarea răspunsului ei.

Răspunsul femeii este destul de clar: „Da, Doamne, [...] dar și cățeii de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor” (Marcu 7:28).

Ce a inspirat-o pe această femeie? Cu siguranță a fost impulsionată de dragostea pentru fiica ei. Dar și Isus a încurajat-o. Isus a spus „mai întâi”, sugerând că ar putea exista un „după aceea”. Mai mult, a insinuat că era vorba de un câine de sub masă. La fel cum câinele era în casă sub masă, așa era și ea la picioarele lui Isus, implorând în favoarea fiicei ei. Prin urmare, ea a pretins dreptul unui câine la mâncarea care a căzut pe jos.

Răspunsul femeii îi dezvăluie credința. Faptul că a numit „firimitură” puternica minune a vindecării fiicei ei de la distanță denota (1) atât că puterea lui Isus era incredibil de mare (dacă o asemenea minune era o firimitură, ce ar fi însemnat o pâine întreagă?), (2) cât și că îndeplinirea cererii ei era o chestiune minoră pentru El. Isus a fost mișcat și i-a îndeplinit rugămintea.

„Prin purtarea față de această femeie, El a arătat că ea, care era privită ca o alungată din Israel, nu mai e străină, ci un copil în casa lui Dumnezeu. În calitatea ei de copil, are privilegiul să aibă parte de darurile Tatălui” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 401).

De ce prejudecățile privind alte etnii și naționalități sunt cât se poate de contrare învățăturii lui Isus? Cum putem căuta să ne eliberăm de acest rău?

Miercuri, 7 august

Cu limba legată

5. Citește Marcu 7:31-37. Cine a fost adus la Domnul și ce a făcut Isus pentru el?

Marcu 7:31-37

³¹ Isus a părăsit ținutul Tirului și a venit iarăși prin Sidon la Marea Galileii, trecând prin ținutul Decapole.

³² I-au adus un surd care vorbea cu anevoie și L-au rugat să-Și pună mâinile peste el.

³³ El l-a luat la o parte din norod, i-a pus degetele în urechi și i-a atins limba cu scuipatul Lui.

³⁴ Apoi, Și-a ridicat ochii spre cer, a suspinat și a zis: „Efata”, adică: „Deschide-te!”

³⁵ Îndată i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba și a vorbit foarte deslușit.

³⁶ Isus le-a poruncit să nu spună nimănui; dar cu cât le porunceau mai mult, cu atât Îl vesteau mai mult.

³⁷ Ei erau uimiți peste măsură de mult și ziceau: „Toate le face de minune; chiar și pe surzi îi face să audă, și pe muți să vorbească.”

Din regiunea Tirului și Sidonului Hristos nu a ales drumul cel mai scurt pentru a Se întoarce în Galileea. Se pare că din Tir, Domnul Isus a luat-o spre nord, a urcat prin regiunea Sidonului, apoi în regiunea centrală și a coborât prin zona de nord-est a Mării Galileei, ajungând în cele din urmă lângă mare. Era o rută ocolitoare, în care a avut probabil mai mult timp să Își învețe ucenicii.

Textul nu indică exact cine l-a adus pe bărbat la Isus, dar problema acestuia era destul de clară – nu auzea și avea dificultăți de vorbire. Pierderea auzului îi izolează pe oameni de ceea ce îi înconjoară, iar surzenia profundă poate îngreuna învățarea vorbirii. Este posibil ca problema acestui bărbat să fi fost de lungă durată.

Isus îi înțelege situația dificilă și îl ia deoparte, în privat. Modul în care Domnul l-a vindecat pe acest om este bizar, mai ales pentru cititorii moderni. Își pune degetele în urechile lui, scuipă, îi atinge limba și suspină. Bun, Isus atinge părțile afectate ale bolnavului pe care le va vindeca, dar de ce suspină? „El a suspinat gândindu-Se la urechile care nu voiau să se deschidă înaintea adevărului și la limbile care refuzaseră să-L recunoască pe Mântuitorul” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 404).

Isus i-a redat bărbatului auzul în mod miraculos și l-a făcut capabil să vorbească limpede. Suspinul Lui ilustrează limitele pe care Dumnezeu Și le-a impus când le-a acordat oamenilor libertatea de a alege. Toți oamenii sunt liberi să aleagă cine le va conduce viața – Prințul vieții sau prințul întinericului. Isus putea să deschidă urechile surzilor, dar nu avea să forțeze inimile necredincioase să Îl recunoască drept Mesia.

Această scurtă relatare ilustrează de asemenea ce poate face Dumnezeu pentru cei care vin la El de bunăvoie. Poate că ai fost reticent la ideea de a-ți împărtăși credința, neștiind exact ce să zici, de parcă ai fi avut limba legată. Această minune îți dă încredere că Domnul Isus îți poate deschide urechile să fii sensibil la nevoile altora și să le împărtășești un cuvânt care să îi încurajeze în parcursul lor.

| Ce faci cu darurile auzului și vorbirii? Cum le folosești?

Joi, 8 august

Ferește-te de pâinea care nu e bună!

6. Citește Marcu 8:11-13. Ce abordare a fariseilor L-a dezamăgit profund pe Isus?

Marcu 8:11-13

¹¹ Fariseii au venit deodată și au început o ceartă de vorbe cu Isus; și, ca să-L pună la încercare, I-au cerut un semn din cer.

¹² Isus a suspinat adânc în duhul Său și a zis: „Pentru ce cere neamul acesta un semn? Adevărat vă spun că neamului acestuia nu i se va da deloc un semn.”

¹³ Apoi i-a lăsat și a intrat iarăși în corabie, ca să treacă de cealaltă parte.

De ce nu Și-a demonstrat Isus puterea divină pentru a-i convinge pe acești cârcotași? Problema este aceeași cu cea de la sfârșitul capitolului 3 din Marcu, unde Isus vorbește despre păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Dacă o persoană are urechile astupate și ochii închiși, nicio altă minune, nici chiar un semn din cer, nu o va convinge. Ar fi pur și simplu ignorată ca toate cele de până atunci. Nici măcar minunile nu sunt suficiente pentru a-i convinge pe cei hotărâți să nu creadă.

7. Citește Marcu 8:14-21. Ce uitaseră ucenicii și ce a vrut Isus să scoată în evidență din aceasta?

Marcu 8:14-21

¹⁴ Ucenicii uitaseră să ia pâini; cu ei în corabie n-aveau decât o pâine.

¹⁵ Isus le dădea în grijă și le zicea: „Luați seama, să vă păziți bine de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod!”

¹⁶ Ucenicii se gândeau și ziceau între ei: „Fiindcă n-avem pâini.”

¹⁷ Isus a înțeles lucrul acesta și le-a zis: „Pentru ce vă gândiți că n-aveți pâini? Tot nu pricepeți și tot nu înțelegeți? Aveți inima împietrită?

¹⁸ Aveți ochi, și nu vedeți? Aveți urechi, și nu auziți? Și nu vă aduceți aminte deloc?

¹⁹ Când am frânt cele cinci pâini la cei cinci mii de bărbați, câte coșuri pline cu firimituri ați ridicat?” „Douăsprezece”, I-au răspuns ei.

²⁰ „Și, când am frânt cele șapte pâini la cei patru mii de bărbați, câte coșnițe pline cu firimituri ați ridicat?” „Șapte”, I-au răspuns ei.

²¹ Și El le-a zis: „Tot nu înțelegeți?”

Domnul Isus Se folosește de această oportunitate pentru a-i avertiza pe ucenici cu privire la „aluatul” fariseilor și al lui Irod (Marcu 8:15), însemnând învățăturile lor (compară cu Matei 16:12).

Dar ucenicii înțeleg greșit și cred că Domnul vorbește despre faptul de a nu cumpăra pâine la propriu. Așa cum se întâmplă de obicei când ucenicii înțeleg ceva greșit, Domnul Isus îi învață apoi o lecție. Domnul le pune o serie de întrebări, primele de natură retorică, exprimându-Și dezamăgirea față de faptul că ei nu au înțeles misiunea Sa. Cuvintele Lui amintesc de cele rostite în Marcu 4:10-12, despre cei „ce sunt afară” și care nu înțeleg. Cuvintele Sale dure urmăresc să-i trezească pe ucenici din letargia lor spirituală.

În Marcu 8:19,20, Isus le pune întrebări simple despre câte coșuri cu resturi adunaseră după ce El îi hrănise pe cei 5.000 (Marcu 6:30-44) și pe cei 4.000 de oameni (Marcu 8:1-10), întrebări care transmiteau că ar fi trebuit să înțeleagă până acum că simpla limitare a resurselor nu este o piedică pentru Mesia Domnului. Ultima Lui întrebare din Marcu 8:21 este iarăși retorică: „Tot nu înțelegeți?” Este o întrebare legitimă, dacă ne uităm la tot ce văzuseră și trăiseră deja împreună cu Isus.

Cum putem învăța să ne păstrăm inima și mintea deschise față de realitatea existenței lui Dumnezeu și a iubirii Lui? Să ne gândim la

toate dovezile care ne-au fost date cu privire la existența lui Dumnezeu și a iubirii Sale! De ce pare însă atât de ușor uneori să ne îndoim?

Vineri, 9 august

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 42-44

„Cât de răspândit este acest păcat subtil și înșelător între urmașii de astăzi ai Domnului, ca și pe vremuri! [...] Cât de prompt este gândul ca eul să fie satisfăcut și cât de mare, dorința după aprobarea oamenilor! Iubirea de sine și dorința de a găsi o cale mai ușoară decât cea rânduită de Dumnezeu duc la înlocuirea preceptelor dumnezeiești cu teorii și tradiții omenești. Chiar pentru ucenicii Săi sunt rostite cuvintele de avertizare ale lui Hristos: «Luați seama și feriți-vă de aluatul fariseilor!»

Religia lui Hristos este însăși sinceritatea. Zelul pentru slava lui Dumnezeu este motivul sădit de Duhul Sfânt și numai acțiunea eficientă a Duhului îl poate sădi. Numai puterea lui Dumnezeu poate alunga egoismul și ipocrizia. Semnul acțiunii Sale este tocmai această schimbare. Când credința pe care o acceptăm distruge egoismul și fățarnicia, când ne determină să căutăm slava lui Dumnezeu, nu slava proprie, putem fii siguri că este o religie adevărată. «Tată, proslăvește Numele Tău» (Ioan 12:28) a fost nota dominantă a vieții lui Hristos și, dacă Îl urmăm, aceasta va fi și nota dominantă a vieții noastre. El ne poruncește «să umblăm cum a umblat El» și «prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui» (1 Ioan 2:6,3)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 409).

Studiu zilnic

Biblia: Maleahi 2 – Matei 4;

Prin ce L-au obosit oamenii pe Domnul?

Împotriva cui Se va grăbi Domnul să mărturisească?

Pe cine numea Ioan Botezătorul „pui de năpârci”?

Ce cuvinte a repetat Domnul în fiecare răspuns dat diavolului în pustiu
ispitirii?

Ellen G. White, Divina vindecare, cap. „Importanța căutării adevăratei cunoașteri”

De ce depind toate faptele noastre bune?